

Vibeke Marx om **FORTÆLLERSKEN**

Hvordan vil du beskrive din nyeste roman, "Fortællersken"?

“Fortællersken” handler, som alle mine romaner, om menneskers forhold til andre mennesker. Derudover handler den om at beslutte sig til, hvornår man vil lade sig overmande af historien, og hvornår man vil tage den i sine egne hænder, både som menneske og som romanforfatter.

Din hovedperson, Nora, gemmer på en gammel og ret dramatisk familiehistorie. Hvor kommer inspirationen til den historie fra?

Hver sommer tilbringer jeg i vores sommerhus ved Sejerøbugten. På et tidspunkt gik det op for mig, at “Hovsa-missilet” var landet lige der, hvor jeg går tur, og jeg gav mig til at fundere over, hvorfor ingen, så vidt jeg ved, har skrevet en roman om noget så dramatisk. Hvad er der mon ellers foregået på dette sted, tænkte jeg og læste mig frem til historien om slæbebåden Castor samt visse begivenheder under besættelsen. Og så var der egentlig “bare” tilbage at få det hele til at hænge sammen.

Nora fortæller historier om det område, hendes familie har rødder i, og som hun selv bor i. Hvad gør det område til noget særligt?

Jeg ved ikke, om området er noget særligt. For mig har det jo “sommerstemning” og fremover også “Norastemning”. For andre er det sikkert bare en bid morænelandskab eller det sted, de passerer på vej til færgen.

“Fortællersken” handler også om, hvordan en fortælling bliver til, og hvordan den kan ændre et liv. Hvordan ændrer den Nora? Hvordan har fortællinger påvirket dit eget liv?

For mig er verden fuld af historier. Udfordringen er nærmere at holde de mest vanvittige på afstand end at finde på. Nora har naturligvis også en historie, men hun lytter ikke rigtigt til den, fordi hun er så optaget af alt det, hun ikke er. Så kommer hun ud for en ulykke og giver lidt slip og lader historierne leve. Jeg ser det, som om det gør hende stærkere, giver hende personlighed, at hun, fordi hun tør være sig selv, også bliver mere interessant for andre at lytte til.

Som barn sad jeg, mens de voksne spillede kort, og stablede mønter og lyttede til især min morfars meget dramatiske historier, altid med ham selv i centrum. Min mor var også god til at fortælle, så historierne har altid været en del af mit liv. Jeg er i evig kamp med min fantasi, og det hed tidligt i familien: Det bliver jo ikke kedeligere af, at det er dig, der fortæller det, hvad der mest dækkede over, at jeg overdrev helt vildt. Det, at have givet mig selv lov til at bestemme over historierne, har forløst noget, tror jeg. Da jeg først gav efter, var det en stor befrielse.

Hvordan begynder det, når du skriver en roman?

Det begynder med et billede. Pludselig ser jeg det helt tydeligt, i dette tilfælde en kvinde der står på klitten og

lige har taget afsked med sin elskede uden at vide, at hun aldrig skal se ham mere. Jeg kan gå med det billede i lang tid, somme tider flere år, før jeg ved, hvad jeg skal med det. Jeg ved bare, at det ikke vil lade mig være i fred.

Du havde 25-års forfatterjubilæum i efteråret. Er det blevet lettere med årene at skrive en roman?

Bestemt nej. Når jeg skal i gang med en roman, kredser jeg i dagevis om skrivebordet, frygtelig nervøs, som om det var en uoverkommelig opgave, pålagt mig af andre. Jeg er meget lille og martrer mig selv med, hvor selvovaluerende det er, at tro, at nogen som helst kunne være interesseret i det, jeg skriver. Men til sidst vinder historien.